

QUADERN DE VIATGE

Poesia
Marc Català

Anunci

No es deté ni un instant, aquest fidel
caminar, que darrerament percebo
d'una forma que m'era gairebé
desconeguda: Ara ja fa uns dies,
les campanades tenen un ressò
de final imminent que m'esgarrafa.
El darrer pas en el desert que estic
travessant és tan a prop que començo
a sentir temor d'aquestes onades
de llibertat que em venen a sobre.
Per una vegada, em deixaré a
la mercè d'una ràfega de vent
que em llanci, violenta, si convé,
al mar que he mig-sabut somniar .

Fi del món

Des de dalt d'aquesta espècie de fi del món
per on avui passem, hem aconseguit
ser tan insignificants com els cops en què
ens atrevim a aguar vora el precipici
del dia a dia que ens voldria engolir.
El futur se'ns ofereix amb la seva estranya
i esguerdada bellesa, i tot i el cansament,
ens deixem enlluernar per una grandesa
que bé mereix que acotem una mica el cap.

Lluita

Heus-me aquí, testimoni de la lluita
eterna entre els humans i els sentiments.
Fa temps que ja no dubto de qui guanya,
i aprofito cada instant que em regala
la indiferència, o potser el respecte
que aconsegueixi la discreció.

Dormo sovint somniant en els rostres
dels viatgers què s'hi han jugat la pell
només per poder ser, i han vençut.

Aquí ja només arriben aquells
que estan disposats a pagar amb la vida
per tal de salvar-la, i potser algun
venturós que ha seguit un rastre a cegues.

Monument

Recordes els terres que cavava aquell
aixat vell agarrat amb força per les mans
nues i il·lusionades d'uns infants?
A sota s'hi amagaven els records trencats
d'actes sense nom, però reals com el so
del ferro contra la pedra, com la fatiga.
I ara ens desperta tant o més respecte,
en aquesta terra llunyana i casi verge,
el monument a tots els nostres patiments,
com un ombra de les ànimes que sens dubte
ens han estat espiant durant tant de temps.

Antics druides

El record del tacte dels peus sobre la sorra,
la mandra que deixo apoderar-se de mi,
el bes constant de la salabror a la pell,
i la teva companyia inquieta, fràgil.

Aquí habiten els esperits dels antics druïdes,
junt amb l'extravagància dels seus descendents,
i la dura infantesa dels avantpassats.

Aquí pot ser un bon lloc per començar per fi
a exercir la nostra voluntat
amb tots els rituals sagrats que calgui.

Tria

Ara mateix, la pau és com un somni inabastable,
tant a prop com la tenia abans que la realitat
inundés d'aigua freda els camps verds d'aquí al voltant.
No volen descansar els morts que s'han anat
acumulant al llarg dels anys dins aquestes runes,
ni callen els corbs sota el cel gris.

La tria és suprema i gairebé imopssible:
emigrar de nou cap a la incertesa,
o negociar incansablement un tractat de pau
amb les restes del que vam somniar ser.

Fi de trajecte

Aquí s'acaba aquest córrer sense sentit,
i no hi ha hora per retornar a la lluita.
Només resta una infinita solitud,
i el reflex de tots i cada un dels anhels
que em passen comptes un darrera l'altre sense
cap perdó ni en honor als anys compartits.
Silenci i soledat, finalment, amb mi,
junts en un inevitable pacte a tres bandes.